

Arrest

nr. 212 211 van 12 november 2018
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat T. VERBEKE
Gistelse Steenweg 229/1
8200 SINT-ANDRIES**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 14 augustus 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 juli 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 september 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 oktober 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoeker en zijn advocaat Y. VUYLSTEKE *loco* advocaat T. VERBEKE en van attaché K. GOOSSENS, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 1 november 2015 België binnen zonder enig identiteitsdocument en vraagt op 7 december 2015 asiel aan. Op 23 juli 2018 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die op dezelfde dag aan verzoeker aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Afghaans staatsburger van Pashtounse afkomst. U bent geboren in het dorp Gargar (district Alishang, provincie Laghman). U hebt drie jaar school gelopen, maar zegt niet te kunnen lezen of schrijven. Gedurende zes jaar werkte u als schilder.

Uw regio was in handen van de Taliban. Ze hebben u gezegd hen te vervoegen en jihad te voeren. U stemde mondeling in, waarna u naar huis ging.

Vijf of zes dagen later begon u aan schilderwerken in het huis van commandant S. (...), een oude jihadicommandant die vroeger nog tegen de Taliban gestreden had. Dat was een doorn in het oog van de Taliban. Na uw tweede werkdag in het huis van commandant S. (...) werd u geslagen met een wapen door een man op een motor. U werd van spionage beschuldigd omwille van uw werk bij commandant S. (...). U kreeg de opdracht om explosieven, die u later zou krijgen, in het huis van commandant S. (...) achter te laten. Thuisgekomen vertelde u alles aan uw moeder. Uw familie besloot daarop dat u het land moest verlaten, wilde u uit de klauwen van de Taliban ontsnappen.

Twee dagen later, op 20 mizan 1394 (12 oktober 2015) begon u aan uw reis. Na twee maanden kwam u in België aan op 1 november 2015. Op 7 december 2015 diende u uw verzoek om internationale bescherming in. Ter ondersteuning van dit verzoek om internationale bescherming legt u volgende documenten neer: uw taskara, de taskara van uw vader, twee foto's van uzelf terwijl u aan het werk bent, en twee enveloppen.

Na uw vertrek uit Afghanistan hebben de Taliban uw vader drie of vier keer geslagen. Ze vroegen waar u was. Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u onder dwang gerekruteerd te worden door de Taliban, of door de Taliban gedood te worden.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek blijkt dat u geen vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk hebt gemaakt. U hebt evenmin aannemelijk gemaakt dat u een reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, a of b van de Vreemdelingenwet loopt. De vervolgingsfeiten die u inroept zijn immers niet aannemelijk.

U verklaart ten eerste dat de Taliban u vroegen hen te vervoegen. U zou één keer door de Taliban aangesproken zijn toen u met een groep andere jongeren aan het volleyballen was (CGVS 2, p. 14). U werd een tweede keer door de Taliban aangesproken toen u alleen was. U denkt dat dat op 10 mizan 1394 (2 oktober 2015) was, maar bent niet zeker. Uw verklaringen over de rekruteringspoging van de Taliban zijn niet aannemelijk. Zo vermeldt u bij de registratie van uw verzoek om internationale bescherming bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) niets over uw persoonlijk gesprek met de Taliban (vragenlijst CGVS, vraag 5). U zegt daar enkel dat de Taliban steeds aan alle jongeren van het dorp vroegen om samen te werken (vragenlijst CGVS, vraag 5). Dat u op dat moment niet rept over uw persoonlijk gesprek met hen, waarvan u volgens uw eigen verklaringen erg aangedaan was (CGVS 1, p. 14 & CGVS 2, p. 11), doet in grote mate afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen hierover. Geconfronteerd met uw nalaten dit te vermelden, zegt u dat u er niet naar gevraagd werd (CGVS 2, p. 17). Er zou u echter wel gevraagd zijn waarom u Afghanistan verliet. U zou alles uitgelegd hebben. U zou verteld hebben dat u schilder was en dat u bedreigd werd omwille van uw werk (CGVS 2, p. 2). Uw beweringen stroken evenwel niet met het verslag in uw dossier, en kunnen bijgevolg niet voor waar worden aangenomen.

Bovendien zijn er elementen in uw verklaringen over deze persoonlijke ontmoeting met de Taliban die de geloofwaardigheid ervan nog verder aantasten. Zo stelt u tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud op het CGVS dat de Taliban u aanspraken terwijl u bezig was met uw rituele wassing (CGVS 1, p. 15). Vlak erna

zegt u dan weer dat u klaar was met de wassing en op weg was naar huis toen u gestopt werd door de Taliban (CGVS 1, p. 16). Tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud geeft u nog een andere versie: U wilde naar de bron gaan om u te wassen toen de Taliban kwamen en u aanspraken (CGVS 2, p. 11). Deze inconsistenties in uw verklaringen over wanneer u precies benaderd werd tasten de geloofwaardigheid ervan aan.

Ook uw verklaringen over de Talibs die u aanspraken zijn niet coherent. Waar u tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud zonder twifelen stelt dat de Talibs met drie waren (CGVS 1, p. 16), hebt u in het tweede persoonlijk onderhoud beduidend meer moeite om deze vraag te beantwoorden. Eerst zegt u dat ze opeens splitsten. Twee of drie komen naar u, en de rest gaan naar een andere persoon (CGVS 2, p. 13). Niet alleen ontwijkt u de gestelde vraag, gezien uw vroegere bewering dat al de anderen toen al naar huis waren (CGVS 2, p. 11), is deze verklaring ook niet aannemelijk. Expliciet gevraagd hoeveel personen er toen met u gepraat hebben, antwoordt u dat er twee motors waren (CGVS 2, p. 13). Met dit antwoord ontwijkt u de vraag opnieuw. Nogmaals wordt u gevraagd hoeveel mensen u zeiden dat u jihad moest doen. U antwoordt dit keer dat er vier of vijf mensen vanuit verschillende richtingen kwamen. Als ze naar u komen, komen er twee naar u en de rest verstoppt zich (CGVS 2, p. 13). Uiteindelijk stelt u dat u vijf mensen gezien hebt (CGVS 2, p. 14). Het feit dat u meermaals de vraag ontwijkt, en uiteindelijk een antwoord geeft dat strijdig is met uw eerdere verklaring dat er drie Talibs waren op die dag (CGVS 1, p. 16), tast de geloofwaardigheid van uw verklaringen over deze ontmoeting met de Taliban eens te meer aan.

U verklaart voorts dat de Taliban mensen verplichten om hun groep te vervoegen of anders het land te ontvluchten (CGVS 2, p. 14). Gevraagd of u expliciet bedreigd werd toen de Taliban eisten dat u hen zou vervoegen, zegt u dat ze dat de eerste keer niet zo zeggen (CGVS 2, p. 14), waarmee u impliceert dat dat bij herhaaldelijke contacten wel kan gebeuren. Toch kan u niemand noemen die ooit door de Taliban bedreigd werd. Er zou niet over gesproken worden (CGVS 1, p. 20). Dat u enerzijds stelt dat de Taliban alle jongeren aanspraken, maar anderzijds niet weet over anderen die bedreigd zouden zijn door de Taliban is, weinig aannemelijk.

Bovendien stroken uw verklaringen over de Taliban die jongeren verplichten om zich aan te sluiten (CGVS 2, p. 14) niet met de informatie die op het CGVS beschikbaar is en waaruit blijkt dat de Taliban genoeg vrijwilligers heeft, en dat gedwongen rekrutering eigenlijk niet voorkomt. Daarop gewezen, zegt u dat de Taliban u niet dwongen. U werd niet meegenomen. U verwijst naar uw latere problemen (CGVS 1, p. 20). Uw antwoord klaart niet uit waarom de Taliban zich – volgens uw verklaringen – in uw dorp anders zouden gedragen. Opnieuw wordt de geloofwaardigheid van uw verklaringen zo aangetast.

Uw tweede probleem ontstond toen u schilderwerken uitvoerde in het huis van commandant S. (...). Dat was een doorn in het oog van de Taliban. U werd door de Taliban geslagen en van spionage beschuldigd. U kreeg de opdracht om explosieven in het huis van commandant S. (...) achter te laten (CGVS 1, p. 14-15). Dit element hebt u evenmin vermeld bij de registratie van uw verzoek om internationale bescherming bij de DVZ. Nochtans was deze gebeurtenis de directe aanleiding voor uw vertrek uit Afghanistan (CGVS 1, p. 14-15 & CGVS 2, p. 11-12). Het nalaten dit kernelement van uw verzoek om internationale bescherming te vermelden bij de DVZ, doet in grote mate afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen hierover. Wanneer u gewezen wordt op het feit dat u bij de DVZ niets vertelde over uw problemen na uw werk in het huis van de commandant, beweert u dat u het wel verteld hebt (CGVS, p. 18). U zegt nog dat het een kort interview was (CGVS, p. 18). De tijdsduur van dit onderhoud ontslaat u echter niet van de plicht alle redenen voor uw vertrek uit Afghanistan kort op te sommen of aan te halen. Uw antwoorden klaren uw nalaten uw problemen na uw werk in het huis van de commandant te vermelden niet uit. De geloofwaardigheid wordt zo ondermijnd.

Nog zijn uw verklaringen over uw tweede aanvaring met de Taliban niet aannemelijk. Na uw tweede werkdag in het huis van commandant S. (...) werd u geslagen met een wapen door iemand op een motor toen u op weg was naar huis (CGVS 1, p. 14, p. 17). Later zegt u dan weer dat u meermaals geschopt werd en dat u flauw viel (CGVS 2, p. 11). U zegt dat ze meestal met motors komen, maar dat ze die dag te voet waren (CGVS 2, p. 16). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid, ontkent u dat u over motors gesproken zou hebben (CGVS 2, p. 18). Het simpelweg ontkennen van één van uw verklaringen volstaat echter niet om de tegenstrijdigheid uit te klaren. Zo wordt de geloofwaardigheid van uw verklaringen verder op de helling gezet.

Bovendien verklaart u aanvankelijk dat de Taliban zeiden dat u explosieven in het huis van commandant S. (...) moest binnen smokkelen (CGVS 1, p. 14). Later zegt u dan weer dat de Taliban niet zeiden wat u

moest binnen smokkelen (CGVS 2, p. 17). U vermoedt evenwel dat het om explosieven of iets gevaarlijks ging (CGVS, p. 17). Ook deze tegenstrijdigheid tast de geloofwaardigheid van uw verklaringen aan.

Hoe dan ook is het niet aannemelijk dat de Taliban zich eerst argwanend en vijandig tegenover u zouden opstellen door u te slagen en van spionage te beschuldigen, om vervolgens in hetzelfde gesprek nog van u te verwachten dat u – in hun ogen – van kant zou wisselen en een taak voor hen zou uitvoeren (CGVS 1, p. 14 & CGVS 2, p. 11). Het houdt ook geen steek dat de Taliban in hetzelfde gesprek eerst zouden zeggen dat u een spion bent (CGVS 1, p. 14) en later zouden zeggen dat ze beseften dat u een simpele schilder bent die daar gewoon gaat werken (CGVS 2, p. 11). Ook dit element zet de geloofwaardigheid van uw relaas op losse schroeven.

Verder zijn ook uw verklaringen over de dagen voor uw vertrek niet coherent. Eerst zegt u dat u nog twee nachten thuis bleef alvorens aan uw reis te beginnen op 20 mizan 1394 (CGVS 1, p. 15). Tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud zegt u dan weer dat u op 15 mizan geslagen werd (CGVS 2, p. 15), waarna u vier of vijf dagen thuis bleef, om op 20 mizan te vertrekken (CGVS 2, p. 13). Ook deze tegenstrijdigheid over het aantal dagen dat u nog thuis bleef na uw problemen, ondermijnt de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Omwille van al deze redenen moet worden geconcludeerd dat u de vervolgingsfeiten die u inroept niet aannemelijk hebt gemaakt. Ze vormen bijgevolg geen basis voor een risicoanalyse in het licht van de toekenning van internationale bescherming, met name de vluchtelingenstatus en de subsidiaire bescherming in de zin van art. 48/4, §2, a en b van de Vreemdelingenwet.

Uw verklaring dat uw vader na uw vertrek nog drie of vier keer geslagen werd door de Taliban kan evenmin voor waar worden aangenomen. U legt immers zelf het verband tussen uw vaders problemen met de Taliban en de uwe (CGVS 1, p. 23), die echter ongeloofwaardig zijn.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Het Commissariaat-generaal benadrukt dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. In casu is het Commissariaat-generaal is van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in Jalalabad te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat Jalalabad via de internationale luchthaven van Kaboel en de weg tussen de Afghaanse hoofdstad en Jalalabad op een relatief veilige manier toegankelijk is. Vanuit Jalalabad kan u doorreizen naar de omliggende districten Behsud en Surkhrod, gelegen ten noorden en ten westen van het district Jalalabad. Opstandelingen viseren soms controleposten en konvoien van veiligheidsdiensten op de weg. Als gevolg van dergelijke aanvallen kan het verkeer op de weg soms urenlang geblokkeerd zijn. Het gegeven dat de weg een doelwit vormt van de opstandelingen belet niet dat er nog steeds sterk seizoensgebonden migratiepatronen zijn, waarbij vele Afghanen de koude wintermaanden in Kabul ontvluchten door naar Jalalabad te reizen, en in omgekeerde richting de drukkende hitte in de zomer ontvluchten richting Kabul. Uit dezelfde informatie blijkt dat het grootste probleem op deze weg er de verkeersveiligheid is, waarvan de oorzaken moeten worden gezocht bij roekeloos rijgedrag en een verouderd wagenpark. Dergelijke risico's houden echter geen enkel verband met een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 c) van de Vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten

op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit “conflict affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen die omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan in 2015 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie in Jalalabad van 20 februari 2018 en het EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation december 2017) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Nangarhar behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan. Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdsteden, sterk verschilt van deze op het platteland. Dit geldt eveneens voor de stad Jalalabad, een stad gelegen aan de rivier Kabul die tevens een apart provinciaal district vormt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Jalalabad echter groter is dan de districtsgrenzen aanduiden. Bepaalde buitenwijken van de stad Jalalabad liggen in de omliggende districten Behsud, en Surkh Rod, respectievelijke ten noorden en ten westen van de stad Jalalabad. Snelle urbanisatie, gedreven door economische migratie, plattelandsvlucht, terugkeer van vluchtelingen uit Pakistan en conflict-gerelateerde ontheemden, heeft de omliggende dorpen doen opgaan in een grootstedelijk gebied dat ver buiten de districtsgrenzen reikt. De wijken die een buitenwijk vormen van de stad Jalalabad, maar de jure in een ander district zijn gelokaliseerd, worden door het CGVS bij de stad Jalalabad gerekend, daar zij deel uitmaken van de stad Jalalabad in haar geheel.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de typologie van het geweld in de districten Jalalabad, Behsud en Surkhrod gelijklopend is. In alle drie de districten kan het gros van het geweld toegeschreven worden aan de taliban of ISKP. Het geweld is voornamelijk gericht tegen overheidspersoneel, meer bepaald Afghaans en internationaal veiligheidspersoneel, meestal in de vorm van aanslagen met bembommen (IED's), mijnen en andere explosieven. Daarnaast vonden er ook enkele complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen high profile- doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid gevisieerd worden.

Hoewel het geweld in de drie districten voornamelijk doelgericht van aard is, zorgt de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is niet van dien aard dat het inwoners van Jalalabad, Behsud of

Surkhrod dwingt hun woonplaats te verlaten. De drie districten blijken daarentegen een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Hierbij dient nog opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie blijkt dat ISKP actief is in de provincie Nangarhar, en er de taliban en ANSF bestrijdt. ISKP is openlijk en militair aanwezig in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar die grenzen aan Pakistan. Het CGVS benadrukt dat aan asielzoekers afkomstig uit deze regio de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Niettegenstaande er zich in de het district Jalalabad met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Jalalabad. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die er op wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die tot gevolg hebben dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in Jalalabad. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 19 april 2016 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften.

Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de stad Jalalabad vestigt.

Om te beginnen stelt het CGVS vast dat er elementen zijn die erop wijzen dat u uw regio van herkomst, namelijk het dorp Gargar in het district Alishang van de provincie Laghman, al eerder hebt verlaten dan u wil doen uitschijnen.

Zo zijn uw verklaringen over uw reisdata niet aannemelijk. U zegt dat u uw geboortedorp verliet op 20 mizan 1394 (12 oktober 2015) (CGVS 1, p. 15 & CGVS 2, p. 13). U zou twee maanden of twee maanden en één dag onderweg zijn geweest (CGVS 2, p. 17 & verklaring DVZ, punt 31). Dat zou betekenen dat u op 12 of 13 december 2015 in België zou zijn aangekomen. U bereikte België evenwel al op 1 november 2015 (verklaring DVZ, punt 31). Geconfronteerd met de onmogelijkheid van uw verklaringen, verklaart u uiteindelijk dat u slechts een schatting maakte van uw reistijd (CGVS 2, p. 19). Redelijkerwijze kan dan nog verwacht worden dat u het verschil tussen twee weken en twee maanden beter zou kunnen inschatten, temeer daar u tijdens uw persoonlijk onderhoud wel weet te vertellen welke maand en welk jaar het op dat moment in Afghanistan is (CGVS 1, p. 4) en u eveneens een exacte vertrekdatum aangeeft (CGVS 1, p. 15 & CGVS 2, p. 13). U legt met andere woorden bedrieglijke verklaringen af over de datum waarop u uw geboortedorp verlaten hebt.

Ook uw gebrekkige kennis over gebeurtenissen in uw regio die zich in het jaar voor uw (beweerde) vertrek uit Alishang afspelen, wijst erop dat u deze regio eerder heeft verlaten dan u wil toegeven.

U geeft wel de namen voor de provinciegouverneur en de districtschef uit de periode van uw beweerde vertrek (CGVS 1, p. 22-23). Deze kennis kan evenwel niet opwegen tegen volgende vaststellingen. U kan deze elementen immers gemakkelijk ingestudeerd hebben met het oog op uw verzoek om internationale bescherming.

Daarnaast is uw geografische kennis van Alishang en Laghman goed. U kan dorpen correct situeren ten opzichte van het uwe, kan de weg naar Mehtarlam beschrijven, en noemt verschillende plaatsen in Mehtarlam op. Nog legt correcte verklaringen af over het reliëf en over de rivieren in uw regio. Ook uw verklaringen over de bevolkingssamenstelling zijn correct. Daarnaast noemt u bekende figuren uit Laghman op (CGVS 1, p. 6-7, p. 16-17). Al deze elementen kunnen wel aantonen dat u oorspronkelijk van Alishang in Laghman afkomstig bent, maar tonen niet aan dat u er tot aan uw beweerde vertrek in het najaar van 2015 hebt verbleven.

Zo wordt u gevraagd naar overstromingen in uw regio. U getuigt daarbij over een gevaarlijke overstroming die huizen en velden vernielde. Dat zou drie of vier jaar geleden zijn (CGVS 1, p. 8). Dat u niet rept over de overstroming van februari 2015, veel korter voor uw vertrek, is veelzeggend. Nochtans werd uw regio in die periode geteisterd door zware regen- en sneeuwval, met zware overstromingen tot gevolg. Duizenden families ondervonden problemen als gevolg hiervan, waarvan bijna achthonderd in Laghman. In het district Alishang werden 137 hulppakketten uitgedeeld, zo blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt.

Nog stelt u meermaals dat er in uw regio geen poppies geteeld worden (CGVS 1, p. 8, p. 9), terwijl uit publieke informatie blijkt dat er in 2015 bijna 800 hectare aan poppies gekweekt werd in Laghman, waarvan een deel in Alishang. Dat u, die zich nochtans op verschillende plaatsen binnen en buiten uw district begaf (CGVS 1, p. 6, p. 7 & CGVS 2, p. 10), zich hier niet van bewust bent, doet eens te meer vermoeden dat u zich in 2015 al niet meer in Alishang bevond.

Vervolgens wordt u gevraagd naar veiligheidsincidenten in uw regio. U haalt daarbij de dood van Dr. Abdullah Laghmani aan, en die van Mohammed Rahim (CGVS 1, p. 21). Beide mannen overleden echter al in 2009. Daarnaast verwijst u nog naar Esmatullah Mohabat, die al in 2005 overleed (CGVS, p. 5). Nog verwijst u naar de dood van een zeker "Saida Jan", die echter niet teruggevonden wordt door het CGVS. Ook dit incident zou echter al van vier of vijf jaar voor uw eerste persoonlijk onderhoud op het CGVS dateren (CGVS 1, p. 21), en dus in 2012 of 2013 plaatsgevonden hebben. Gezien u enkel incidenten aanhaalt van lang voor uw beweerde vertrek in het najaar van 2015, kan uw kennis van deze incidenten niet aantonen dat u werkelijk recentelijk vanuit Alishang afkomstig bent. Er wordt u nog expliciet gevraagd naar incidenten die korter voor uw beweerde vertrek plaatsvonden. U verklaart daarop dat er veel incidenten gebeurden, maar dat u die niet kan onthouden. Incidenten van zes – zeven jaar geleden kan u wel onthouden (CGVS 2, p. 6). Het is weinig aannemelijk dat u zich incidenten van langer geleden gemakkelijker zou kunnen herinneren dan incidenten die meer recent zijn gebeurd. Gevraagd hoe dit komt, verklaart u dat er niet zo veel incidenten gebeurden voor uw vertrek (CGVS 2, p. 6). Niet alleen gaat u met dit antwoord in tegen uw eerdere verklaring dat er veel incidenten gebeurden, dit antwoord strookt ook niet met de informatie waarover het CGVS beschikt en waaruit blijkt dat alleen er al van januari tot augustus 2015 731 incidenten in Laghman gebeurden. In het district Alishang was er een raketaanval, en waren er aanvallen van de Taliban op de overheid en omgekeerd, zo blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt. Dat u geen enkel incident weet te noemen (CGVS 2, p. 6), is dan ook weinig aannemelijk. Dat wijst er opnieuw op dat u niet tot het najaar van 2015 in Alishang verbleven hebt.

Ook wanneer u bevrraagd wordt over specifieke gebeurtenissen, schiet uw kennis tekort. Zo weet u wel het dorp Islamabad correct te situeren, maar hebt u geen weet van de ontploffing in de bazaar van dit dorp in juni 2015. Ook kent u Abdul Khaliq, een Talibancommandant die in juli 2015 in uw district gedood werd, niet (CGVS 2, p. 7). Ook de dood van de Taliban schaduwgouverneur voor Laghman een week later doet geen belletje rinkelen (CGVS 2, p. 8).

U weet wel dat er enkele jaren geleden presidentsverkiezingen waren, maar kan naast Ashraf Ghani en Abdullah Abdullah geen enkele kandidaat noemen (CGVS 2, p. 7). Gevraagd waar mensen konden stemmen houdt u het algemeen op "in het districtshuis in Alishang in een school" (CGVS 2, p. 8), terwijl uit de informatie waarover het CGVS beschikt blijkt dat er in uw district op meerdere plaatsen gestemd kon worden, onder meer in de dorpen Shakarman, Tarang, Islamabad, en Arina, dorpen die dicht bij het uwe gelegen zijn of die u blijkt te kennen (CGVS 1, p. 6 & CGVS 2, p. 7). Dat u enkel verwijst naar het districtscentrum, volstaat dus niet om aannemelijk te maken dat u werkelijk tot in oktober 2015 in Alishang verbleef.

Al bij al wijzen bovenstaande vaststellingen erop dat u niet tot in het najaar van 2015 in Alishang in Laghman woonde, maar dat u elders verbleef. Zo ontstaat het vermoeden van een intern vluchtalternatief.

Daarnaast blijkt dat u beide landstalen machtig bent (CGVS 1, p. 7), en dat u uw stiel als schilder grondig geleerd hebt, waarna u jarenlang dit beroep uitoefende (CGVS 1, p. 13-14). U hebt dus talenkennis en werkervaring die u van pas kunnen komen in stedelijke context. Daarnaast blijkt dat u een netwerk hebt in Jalalabad. K. (...), uw vaders neef die u zelf ook persoonlijk kent, woont er namelijk met zijn familie. U duidt hem aan als nabije familie (CGVS 1, p. 24 & CGVS 2, p. 9). U kan op deze persoon rekenen voor hulp, zo blijkt verder uit uw verklaringen. K. (...) heeft immers al twee keer documenten naar u opgestuurd, zo blijkt uit de enveloppen die u neerlegt en uit uw verklaringen (CGVS 1, p. 24 & CGVS 2, p. 9).

Voorts blijkt nog dat u geen zicht geeft op de financiële draagkracht van uw familie. Wanneer u gevraagd wordt hoeveel land uw familie bezit, spreekt u over een stuk grond van drie biswa en een stuk van vier biswa (CGVS 1, p. 10). Er wordt u expliciet gevraagd of uw familie nog ander land in bezit heeft, waarop u ontkennend antwoordt (CGVS 1, p. 10). Kort daarna moet u echter toegeven dat uw familie nog meer gronden bezit (CGVS 1, p. 10). Voorts weet u wel dat uw vader 9500 dollar betaalde voor uw reis. Dat zou uw vader u zelf verteld hebben (CGVS 1, p. 23). U weet echter niet waar uw vader zo'n grote som geld vandaan haalde. U beweert dat u dat niet kon vragen aan uw vader (CGVS 1, p. 23). Redelijkerwijze mag echter van een jongeman van uw leeftijd die jarenlang bijdroeg aan het gezinsinkomen (CGVS 1, p. 9, p. 12) verwacht worden dat hij wel enig idee zou hebben waar het geld voor zijn reis vandaan komt. Uw bewering dat u dat niet weet, wijst er eens te meer op dat u geen zicht wil bieden op de financiën van uw familie, waardoor eens te meer een vermoeden van een redelijk intern vluchtalternatief ontstaat.

Men kan dus concluderen dat u niet enkel over de vaardigheden beschikt om in een district als Jalalabad aan de slag te gaan en er als zelfstandig jongeman een bestaan uit te bouwen, maar hiertoe ook over de nodige contacten en ondersteuning beschikt.

Gevraagd naar uw mogelijkheden om zich in uw land van herkomst te hervestigen stelt u luidop de vraag waar in Afghanistan men kan werken. U voegt eraan toe dat jullie huis en gronden in Laghman zijn, en vraagt zich voorts luidop af wat 'veilig' is, en wat men kan doen met 9000 dollar (CGVS 1, p. 23). Gezien bovenstaande elementen over uw netwerk, uw werkervaring, uw financiën, en gezien bijgevoegde informatie over de veiligheidssituatie in Jalalabad, kan geen van deze opmerkingen u weerhouden zich in Jalalabad te vestigen. Ook later, wanneer u gevraagd wordt waarom u zich niet in Jalalabad kan vestigen, verwijst u opnieuw naar uw huis en landen in Laghman (CGVS 2, p. 20), wat evenwel niet volstaat om aan te tonen dat u zich niet elders zou kunnen vestigen. Gewezen op uw netwerk in Jalalabad, beweert u nog dat zelfs broers elkaar niet helpen in zo'n situatie (CGVS 2, p. 20). Gezien eerder bleek dat u wel kon steunen op uw vaders neef in Jalalabad (CGVS 1, p. 24 & CGVS 2, p. 9), kan deze opmerking niet weerhouden worden als reden waarom u zich niet in Jalalabad zou kunnen vestigen, te meer omdat u zich niet noodzakelijk in diens huis hoeft te vestigen om te kunnen genieten van zijn steun, én gezien er serieuze aanwijzingen zijn dat u uw regio van herkomst al eerder hebt verlaten. (cfr. supra).

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in Jalalabad over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan.

De documenten die u neerlegt veranderen niets aan bovenstaande vaststellingen. Uw taskara en die van uw vader kunnen hoogstens aantonen dat u oorspronkelijk uit Alishang in Laghman afkomstig bent. Dat wordt niet betwist. De foto's kunnen hoogstens uw verklaringen over uw werk als schilder aantonen. Ook deze verklaringen worden niet ter discussie gesteld. De twee enveloppen tonen enkel aan dat u post hebt ontvangen uit Afghanistan. Ook daar wordt niet aan getwijfeld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Na een korte algemene toelichting over de artikelen 48/4 en 48/5, § 2, van de Vreemdelingenwet betoogt verzoeker als volgt:

“Verzoeker is afkomstig van het dorp GARGAR, gelegen in het district ALISHANG van de provincie LAGHMAN. In de weigeringsbeslissing van het CGVS wordt deze afkomst van verzoeker niet betwist.

De veiligheidssituatie in voormelde regio is tot op heden uitermate precair, net zoals in gans AFGHANISTAN (zie infra).

Het CGVS bevestigde reeds in diverse andere dossiers dat er voor burgers van de provincie LAGHMAN actueel een reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict (stuk 3).

Verzoeker is meer bepaald afkomstig van het district ALISHANG alwaar vorig jaar een soldaat en twee burgers om het leven kwamen in een hinderlaag van de Taliban (stuk 4).

Verweerder erkende ook zelf uitdrukkelijk tijdens het persoonlijk onderhoud dat het dorp van verzoeker volledig onder controle staat van de Taliban (zie CGVS I, p. 18).

In casu wordt evenwel niets gemotiveerd omtrent de precaire veiligheidssituatie in de provincie LAGHMAN aangezien JALALABAD door verweerder wordt beschouwd als een reëel intern vluchtalternatief in hoofde van verzoeker alwaar er een neef van verzoeker woonachtig is met zijn familie in JALALABAD...

Het concept van een “reëel intern vluchtalternatief” in AFGHANISTAN staat op heden echter zwaar onder druk en wordt bekritiseerd door talrijke mensenrechtenorganisaties.

Zo bevestigt het rapport van Amnesty International "Forced back to danger, asylum-seekers returned from Europe to Afghanistan" van 5 oktober 2017 dat bepaalde regio's in AFGHANISTAN willekeurig als “veilig” worden aanzien zodat wordt verwacht van Afghaanse burgers dat zij zich in deze regio's zouden vestigen indien hun regio van herkomst als onveilig wordt aanzien.

Amnesty International stelt evenwel duidelijk dat er in gans AFGHANISTAN geen sprake kan zijn van een intern vluchtalternatief gelet op de gevaarssituatie in het ganse land:

"The increasing numbers of returns of people to Afghanistan, when contrasted with the increasing numbers of civilian casualties, raise serious questions about the decision-making processes of European authorities.

(...)

To effect these returns, European countries have arbitrarily called some areas of Afghanistan "safe", relying on the idea of an "Internal Flight Alternative" (IFA). In other words, the authorities recognise that the person's province of origin is dangerous, but expect them to live elsewhere in the country. For example, several European countries consider Kabul to be a safe place. However, UNAMA reports that the province continues to be the site of the highest number of civilian casualties, mainly in Kabul city, accounting for 19% of all civilian casualties in the entire country.

The concept of IFA is both legally questionable and - in the case of Afghanistan - factually unsound. (...)

There is no credible possibility of durable IFA option."
(zie: <https://www.amnesty.org/en/documents/asa11/6866/2017/en/>)

Vrij vertaald:

"Het stijgend aantal personen dat terugkeert naar Afghanistan in contrast met het stijgend aantal burgerdoden roept ernstige vragen op omtrent de besluitvormingsprocessen van de Europese autoriteiten.

(...)

Om de terugkeer te bewerkstelligen, hebben Europese landen op een arbitraire wijze bepaalde gebieden van Afghanistan "veilig" genoemd, gebaseerd op het idee van een intern vluchtalternatief (IVA). Met andere woorden, de autoriteiten erkennen dat de provincie van herkomst van een bepaalde persoon gevaarlijk is, maar men verwacht dat hij elders in het land gaat leven. Verschillende Europese landen

beschouwen Kabul bijvoorbeeld als een veilige plaats. Nochtans meldt UNAMA dat de provincie nog steeds het gebied is waar het meeste burgerdoden vallen, voornamelijk in Kabul city, goed voor 19% van alle burgerdoden in het hele land.

Het concept van IVA is zowel juridisch twijfelachtig als - in het geval van Afghanistan - feitelijk ondeugdelijk. (...) Er is geen geloofwaardige mogelijkheid van een duurzame IVA optie."

Het rapport van Amnesty International stelt verder dat de levensomstandigheden er verschrikkelijk zijn, specifiek voor wat betreft terugkeerders naar JALALABAD:

"Deeply inadequate shelter is another risk faced by IDPs and returnees. The living situation in some provinces is particularly horrendous. For example, IOM reports that in Jalalabad, the capital of Nangarhar province, approximately a third of IDPs and returnees are effectively homeless and are living outdoors without even a tent to shelter under."

Vrij vertaald:

"Sterk ontoereikende opvang is een ander risico waarmee IDPs en terugkeerders worden geconfronteerd. De levensomstandigheden in sommige provincies zijn bijzonder afschuwelijk. IOM rapporteert bijvoorbeeld dat in Jalalabad, de hoofdstad van de provincie Nangarhar, ongeveer een derde van de IDPs en terugkeerders effectief dakloos zijn en op straat leven zonder zelfs een tent om onder te schuilen."

Daarnaast is het in JALALABAD op heden absoluut niet veilig in tegenstelling tot wat verweerder krampachtig tracht voor te houden teneinde een gedwongen terugleiding van verzoeker naar JALALABAD te rechtvaardigen. Onder meer op 24 januari 2018 werd een aanslag gepleegd op een bureau van de ngo 'Save the Children' in JALALABAD:

"Afgelopen week alleen al waren er drie grote aanslagen. Woensdag werd het kantoor van Save the Children in Jalalabad opgeblazen, er vielen minstens zes doden. Vorige week zondag schoten militanten 25 gasten in het Intercontinental Hotel in Kabul dood. Het is voor het eerst dat een aanslag met een ziekenauto gebeurde, dat met het symbool van hulporganisatie de Rode Halve Maan toch neutraliteit moet garanderen.

Het aantal aanslagen is de laatste jaren toegenomen. Het OCHA, het bureau van de VN dat zich bezighoudt met humanitaire zaken, kwam vorige week met een verklaring dat het aantal aanslagen nog niet eerder zo hoog geweest is als in 2017.

(...)

Hoe gevaarlijk Afghanistan is, wordt onderschat vanuit het westen, meent Kamminga.

"De toename en de zwaarte van de aanslagen tonen hoe gevaarlijk het hier is en ook dat het Westen te vroeg is met het terugsturen van Afghanen naar hun land."

(zie: <https://www.nrc.nl/nieuws/2018/01/28/zware-aanslagen-afghanistan-volgen-elkaar-steeds-sneller-op-a1590142>)

Meest recent, op 11 juli 2018, vond een zelfmoordaanslag plaats aan een checkpoint in JALALABAD waarbij 12 mensen het leven lieten. Dit gebeurde 10 dagen na de laatste aanslag in JALALABAD op 1 juli 2018 waarbij 19 doden vielen (stuk 5):

"Jalalabad, the capital of Nangarhar province, has been the scene of numerous attacks recently as armed rebels step up activity in the restive region.

Afghan security forces have struggled to battle the Taliban and the Islamic State of Iraq and the Levant (ISIL, also know as ISIS) group since the US and NATO formally concluded their combat mission in the country in 2014 and shifted their focus to a support and counterterrorism role.

The latest attack in Jalalabad killed at least 19 people on July 1."

Vrij vertaald:

"Jalalabad, de hoofdstad van de provincie Nangarhar, was recent het schouwtoneel van verscheidene aanslagen alwaar gewapende rebellen hun activiteiten intensiverden in de regio.

De Afgaanse strijdkrachten hebben er moeite mee om te vechten tegen de Taliban en de Islamitische Staat in Irak en de Levant (ISIL, ook gekend als ISIS) sinds de VS en de NATO de gevechtmissie in het land in 2014 officieel afgerond hebben en hun focus verlegd hebben op een ondersteunende rol en terrorismebestrijding.

Bij de laatste aanslag in Jalalabad op 1 juli werden minstens 19 personen gedood."

Ook het uiterste recente thematisch ambtsbericht inzake de veiligheidssituatie in Afghanistan van mei 2018 bevestigt de precaire veiligheidssituatie in de provincie NANGARHAR, waarvan JALALABAD de hoofdstad is:

"In de provincie Laghman heeft de Taliban grote invloed, evenals in de provincies Kunar, Nuristan en Nangarhar. De districten Alingar en Alishang in Laghman werden sinds september 2017 betwist.

(...)

Van 1 september 2016 tot en met 31 mei 2017 werden in Nangarhar 2.393 veiligheidsincidenten geregistreerd. De eerste zes maanden van 2017 bedroeg het aantal burgerslachtoffers 377, van wie 132 personen overleden en 245 gewond raakten."

(zie: <https://www.unicef.nl/files/Ambtsbericht%20Afghanistan%202018.pdf>)

Het reisadvies van de Belgische overheid m.b.t. AFGHANISTAN stelt dan ook zeer duidelijk:

"Alle reizen naar Afghanistan worden volledig afgeraden.

(...)

Het geweld gaat in 2017 en 2018 onverminderd voort in alle delen van het land.

(...)

Er zijn geen veilige provincies meer. Er vinden vooral gevechten en aanvallen plaats in de provincies van het zuiden, het oosten en het centrum maar ook van het noorden en, sinds kort, van het westen van het land."

(zie: https://diplomatie.belgium.be/nl/Diensten/Op_reis_in_het_buitenland/reisadviezen/afghanistan)

Daarnaast volgen de berichten elkaar op waaruit blijkt dat de Talibancontrole over AFGHANISTAN blijft toenemen. Zo stelt een recent artikel van CNN (stuk 6):

"The Taliban strengthened its hold over Afghanistan in the second half of last year, according to new US military data released to CNN on Tuesday.

In October 2017, 14% of Afghan districts were under the control or influence of the Taliban or other insurgents, an increase of one percentage point on the previous data from August.

(...)

The increase, though incremental, is indicative of the Afghan army's loosening grip on the country in the face of a determined Taliban insurgency.

(...)

The news of the continued creep of Taliban influence in Afghanistan comes at the end of a week of violence and bloodshed across the country, which has left more than 130 people dead."

Vrij vertaald:

"De Taliban versterkte diens greep op Afghanistan in de tweede helft van vorig jaar volgens nieuwe gegevens vrijgegeven door het Amerikaans leger aan CNN op dinsdag.

In oktober 2017 waren 14% van de Afghaanse districten onder controle of onder invloed van de Taliban of andere opstandelingen: een toename van 1 procent in vergelijking met de vorige gegevens van augustus.

(...)

De toename, hoewel marginaal, is een indicatie van het feit dat het Afghaanse leger diens greep verliest op het land in ten overstaan van een vastberaden opstand vanwege de Taliban.

(...)

Het nieuws van het voortgezette kruipen van de invloed van de Taliban in Afghanistan volgt na een week van geweld en bloedvergieten over het hele land hetgeen leidde tot de dood van meer dan 130 mensen."

In het licht van bovenstaande recente objectieve informatie kan dan ook moeilijk ernstig worden voorgehouden alsdat er in hoofde van verzoeker sprake zou zijn van een ernstig én veilig vestigingsalternatief in JALALABAD louter omdat een neef van hem aldaar woonachtig is ?!

Eenzijds kan verzoeker evident niet zomaar aankloppen bij diens neef om aldaar te mogen inwonen, want deze zal hem uiteraard doorverwijzen naar zijn familie in LAGHMAN. Bovendien is het ook in JALALABAD uiterst onveilig gelet op bovenvermelde objectieve informatie.

Anderzijds kan verzoeker onmogelijk terugkeren naar diens familie in LAGHMAN gelet op de uiterste precaire veiligheidssituatie aldaar. Verwerende partij erkent immers zelf dat burgers in LAGHMAN een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker betwist bovendien ten stelligste alsdat hij niet tot aan zijn vertrek in het najaar van 2015 in ALISHANG zou hebben verbleven. Verweerder negeert alle antwoorden van verzoeker omtrent de recente gebeurtenissen in diens regio van herkomst en focust op de enkele zaken waarvan hij niet op de hoogte is teneinde te beweren dat verzoeker elders zou hebben verbleven voor zijn vertrek naar EUROPA (quod non !).

Zo is verzoeker op de hoogte van de laatste presidentiële verkiezingen in AFGHANISTAN in het jaar voor zijn vertrek, weet hij dat de mensen van zijn dorp konden stemmen in het districtshuis in ALISHANG in een school, etc. Verzoeker poogt intussen zoveel mogelijk bewijzen te verzamelen ten bewijze van het feit dat hij wel degelijk in ALISHANG verbleef tot het moment dat hij AFGHANISTAN ontvluchtte teneinde deze aanvullend aan de Raad over te maken.

Het is in ieder geval duidelijk dat verzoeker een reëel risico loopt op ernstige schade bij gedwongen terugleiding naar diens regio van herkomst (LAGHMAN), terwijl bovendien in diens hoofde géén veilig intern vluchtalternatief bestaat gelet op bovenvermelde objectieve rapporten omtrent de veiligheidssituatie in JALALABAD.

Daarenboven verblijft verzoeker intussen reeds bijna drie jaar in het Rijk waarbij hij in geval van gedwongen terugleiding naar AFGHANISTAN zal worden gepercipieerd als zijnde “verwesterd” waardoor hij nog meer risico loopt om in het vizier te lopen van de Taliban. Zo bevestigt het rapport van Asylos van augustus 2017 “Afghanistan: Situation of young male ‘Westernised’ returnees to Kabul”:

“The 2016 UNHCR Eligibility guidelines state that AGEs (Anti-Government Elements) reportedly target individuals who are perceived to have adopted values and/or appearances associated with Western countries, due to their imputed support for the Government and the international community. There are reports of individuals who returned from Western countries having been tortured or killed by AGEs.”

Vrij vertaald:

“De 2016 UNHCR Eligibility guidelines geven aan dat AGE's (anti- overheidselementen) zich naar verluidt richten op individuen die worden verondersteld waarden en/of uiterlijkheden te hebben aangenomen die worden geassocieerd met Westerse landen, als gevolg van de hen aangewreven steun voor de regering en de internationale gemeenschap. Er zijn verslagen van individuen die terugkeerden van Westerse landen en werden gemarteld of gedood door AGEs.”

(zie: https://asylos.eu/wp-content/uploads/2017/12/AFG2017-05-Afghanistan_Situation-of-young-male-Westernised-returnees-to-Kabul-December-2017.pdf)

Gelet op de recente informatie omtrent de veiligheidssituatie in AFGHANISTAN, inzonderheid betreffende de terugkeer van afgewezen asielzoekers en de verslechterde algemene situatie, alsook de individuele situatie van verzoeker waarbij hij intussen reeds sinds november 2015 in het Rijk verblijft en aldus bij gedwongen terugkeer als Westers zal worden gepercipieerd, komt zijn vraag om te genieten van de subsidiaire bescherming dan ook gegrond voor alwaar hij wel degelijk een geïndividualiseerd risico loopt.

De feiten op grond waarvan het bestuur tot haar beslissing komt, moeten zorgvuldig worden gewaardeerd (SUETENS, L-P, “Algemene beginselen van Behoorlijk Bestuur in de Rechtspraak van de Raad van State”, T.B.P. 1980, 86)

De waardering in casu lijkt onzorgvuldig te zijn gebeurd zoals hierboven in detail werd toegelicht.

De middelen van verzoeker zijn dan ook gegrond.”

2.2. Stukken

2.2.1. Als bijlage aan het verzoekschrift worden volgende nieuwe stavingstukken gevoegd:

- een beslissing van de commissaris-generaal van 7 maart 2013 tot toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus;
- een persbericht van ToloNews van 22 februari 2017, getiteld “Five Killed In Separate Incidents In Laghman”;
- een persbericht van Aljazeera van 11 juli 2018, getiteld “Afghanistan: At least 12 killed in Jalalabad suicide attack”;
- een persbericht van CNN van 30 januari 2018.

2.2.2. Op 3 oktober 2018 brengt verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) een aanvullende nota bij samen met het EASO Country of Origin Information Report “Afghanistan. Security Situation” van

mei 2018, p. 1-24 en 111-118, en de “*Country Guidance: Afghanistan. Guidance note and common analysis*” van EASO van juni 2018, p. 71-77 en 87.

2.2.3. Ter terechtzitting legt verzoeker overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota met een kopie van een werkcontract, een kopie van een waarderingsbrief en een kopie van zijn taskara neer.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

2.3.1.1. Inzake beroepen tegen beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop.

2.3.1.2. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoeker in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève), zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2. Bewijslast

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU) en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2013/32/EU), en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte beoordeling van feiten en omstandigheden in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden voor de toekenning van internationale bescherming, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet (zie: HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit, alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

“a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;

b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;

c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;

d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;

e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”

2.3.3. Beoordeling van de vluchtelingenstatus

Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoeker de vluchtelingenstatus geweigerd omdat de vervolgingsfeiten die hij inroept niet aannemelijk zijn. Hierbij wordt in de bestreden beslissing omstandig toegelicht dat (A) verzoekers verklaringen over de rekruteringspoging van de taliban niet aannemelijk zijn nu (i) hij bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) niets vermeld had over zijn persoonlijk gesprek met de taliban, (ii) hij op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) inconsistente verklaringen aflegde over deze persoonlijke ontmoeting met de taliban en over de talibs die hem aanspraken, (iii) hij niemand kan noemen die ooit door de taliban bedreigd werd, en (iv) zijn verklaringen over de taliban die jongeren verplichten om zich aan te sluiten niet stroken met de informatie die op het CGVS beschikbaar is. Wat betreft (B) verzoekers verklaring dat hij door de taliban geslagen werd en van spionage werd beschuldigd en dat hij de opdracht kreeg om explosieven in het huis van de commandant waar hij schilderwerken uitvoerde achter te laten, wordt in de bestreden beslissing uitvoerig gemotiveerd dat (i) verzoeker dit element evenmin vermeld heeft bij de registratie van zijn verzoek om internationale bescherming bij de DVZ, dat (ii) zijn verklaringen over deze tweede aanvaring met de taliban tegenstrijdig zijn, en dat (iii) het hoe dan ook niet aannemelijk is dat de taliban zich eerst argwanend en vijandig tegenover verzoeker zouden opstellen om vervolgens in hetzelfde gesprek nog van hem te verwachten dat hij van kant zou wisselen en een taak voor hen zou uitvoeren. Bovendien oordeelt de commissaris-generaal in de bestreden beslissing dat (C) verzoekers verklaringen over de dagen voor zijn vertrek niet coherent zijn en dat (D) verzoekers verklaring dat zijn vader na zijn vertrek nog drie of vier keer geslagen werd door de taliban evenmin voor waar kan worden aangenomen nu verzoeker zelf het verband legt met zijn eigen problemen, die ongelooftwaardig zijn.

Verzoeker laat deze gedetailleerde en pertinente motieven van de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van zijn asielaanvraag volledig ongemoeid. Het geheel van deze motieven blijft dan ook onverminderd overeind en wordt door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

Verzoeker voert evenmin enig concreet verweer tegen de motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot de door hem in de loop van de administratieve procedure neergelegde documenten zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de door hem voorgehouden vrees voor vervolging.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.4. Beoordeling van de subsidiaire beschermingsstatus

2.3.4.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat verzoeker op deze gronden geen subsidiaire bescherming vraagt.

2.3.4.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet, beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd wordt dat verzoeker zijn voorgehouden vervolgingsfeiten niet aannemelijk heeft gemaakt.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. Verzoeker maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

2.3.4.3. Wat betreft de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, oordeelt de commissaris-generaal op goede gronden dat verzoeker in de stad Jalalabad over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt.

Artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, *in casu* Afghanistan, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Ingevolge artikel 48/5, § 3, van de Vreemdelingenwet is er geen behoefte aan bescherming indien de verzoeker om internationale bescherming in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees heeft voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade loopt, of indien hij er toegang heeft tot bescherming tegen vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/5, § 2, en indien hij op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land, en redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij er zich vestigt. Bij de beoordeling of de verzoeker om internationale bescherming een gegronde vrees heeft voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade loopt, of toegang heeft tot bescherming tegen vervolging of ernstige schade in een deel van het land van herkomst, wordt rekening gehouden met de algemene omstandigheden in dat deel van het land en met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming. Uit wat hierna volgt, zal blijken dat er voor verzoeker in de stad Jalalabad een hervestigingsalternatief voorhanden is dat zowel veilig is als redelijk in de zin van artikel 48/5, § 3, van de Vreemdelingenwet.

Vooreerst stelt de commissaris-generaal terecht dat uit actuele en objectieve informatie uit het administratief dossier blijkt dat de stad Jalalabad via de internationale luchthaven van Kabul en de weg tussen de hoofdstad Kabul en Jalalabad op een relatief veilige manier toegankelijk is. De commissaris-generaal stelt weliswaar dat opstandelingen soms controleposten en konvoeien van veiligheidsdiensten op de weg viseren, met als gevolg dat het verkeer op de weg soms urenlang geblokkeerd kan zijn, doch hij benadrukt tevens dat het gegeven dat de weg een doelwit vormt van de opstandelingen niet belet dat er nog steeds sterk seizoensgebonden migratiepatronen zijn, waarbij vele Afghanen de koude wintermaanden in Kabul ontvluchten door naar Jalalabad te reizen, en in omgekeerde richting de drukkende hitte in de zomer ontvluchten richting Kabul. Tevens blijkt uit de informatie in het administratief dossier dat de verkeersveiligheid het grootste probleem is op de weg tussen Kabul en Jalalabad, waarvan de oorzaken moeten worden gezocht bij roekeloos rijgedrag en een verouderd wagenpark. Dergelijke risico's houden echter geen verband met een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

Vervolgens komt de commissaris-generaal na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie dat er voor burgers in de stad Jalalabad geen reëel risico op ernstige schade bestaat in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Dit wordt in de bestreden beslissing als volgt toegelicht:

“Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport “UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan. UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit “conflict affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen die omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen. Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan in 2015 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie in Jalalabad van 20 februari 2018 en het EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation december 2017) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Nangarhar behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan. Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdsteden, sterk verschilt van deze op het platteland. Dit geldt eveneens voor de stad Jalalabad, een stad gelegen aan de rivier Kabul die tevens een apart provinciaal district vormt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Jalalabad echter groter is dan de districtsgrenzen aanduiden. Bepaalde buitenwijken van de stad Jalalabad liggen in de omliggende districten Behsud, en Surkh Rod, respectievelijke ten noorden en ten westen van de stad Jalalabad. Snelle urbanisatie, gedreven door economische migratie, plattelandsvlucht, terugkeer van vluchtelingen uit Pakistan en conflict-gerelateerde ontheemden, heeft de omliggende dorpen doen opgaan in een grootstedelijk gebied dat ver buiten de districtsgrenzen reikt. De wijken die een buitenwijk vormen van de stad Jalalabad, maar de jure in een ander district zijn gelokaliseerd, worden door het CGVS bij de stad Jalalabad gerekend, daar zij deel uitmaken van de stad Jalalabad in haar geheel.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de typologie van het geweld in de districten Jalalabad, Behsud en Surkhrod gelijklopend is. In alle drie de districten kan het gros van het geweld toegeschreven worden aan de taliban of ISKP. Het geweld is voornamelijk gericht tegen overheidspersoneel, meer bepaald Afghaans en internationaal veiligheidspersoneel, meestal in de vorm van aanslagen met bembommen (IED's), mijnen en andere explosieven. Daarnaast vonden er ook enkele complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen high profile- doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid gevisieerd worden.

Hoewel het geweld in de drie districten voornamelijk doelgericht van aard is, zorgt de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is niet van dien aard dat het inwoners van Jalalabad, Behsud of Surkhrod dwingt hun woonplaats te verlaten. De drie districten blijken daarentegen een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Hierbij dient nog opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie blijkt dat ISKP actief is in de provincie Nangarhar, en er de taliban en ANSF bestrijdt. ISKP is openlijk en militair aanwezig in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar die grenzen aan Pakistan. Het CGVS benadrukt dat aan asiëlzoekers afkomstig uit deze regio de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat. Niettegenstaande er zich in de het district Jalalabad met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken."

Deze informatie wordt genoegzaam bevestigd in het door verwerende partij bij aanvullende nota van 3 oktober 2018 aangebrachte EASO Country of Origin Information Report "Afghanistan. Security Situation" van mei 2018 en de "Country Guidance: Afghanistan. Guidance note and common analysis" van EASO van juni 2018 (zie: rechtsplegingsdossier, stuk 7).

Verzoeker brengt geen informatie bij die van aard is om aan te tonen dat de door verwerende partij aangebrachte informatie onjuist of achterhaald is en dat er actueel sprake is van een reëel risico op ernstige schade in de stad Kabul zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Door (selectief) te citeren uit het rapport "Forced back to danger. Asylum-seekers returned from Europe to Afghanistan" van Amnesty International van oktober 2017 slaagt verzoeker er niet in de voorgaande motieven te weerleggen of te ontkrachten. De informatie waarvan in de bestreden beslissing gebruik werd gemaakt, is immers (iets) recenter dan de informatie die verzoeker aanhaalt. Bovendien blijkt uit het rapport van Amnesty International dat alhoewel de situatie achteruit is gegaan en zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, er nog steeds regionale verschillen bestaan in de Afghaanse veiligheidssituatie. Uit voormeld rapport blijkt niet dat voor heel Afghanistan geldt dat voor elke Afghaanse burger moet worden aangenomen dat hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon wanneer hij terugkeert naar het betrokken land of het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar. Deze informatie wordt bevestigd door de recente aanslagen waarvan in de door verzoeker geciteerde persberichten gewag wordt gemaakt. Hieruit kan evenwel niet worden afgeleid dat het onjuist is om te stellen dat er in Jalalabad geen gewag kan worden gemaakt van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. Ook de informatie in het Nederlands Ambtsbericht van mei 2018 aangaande de veiligheidssituatie in Afghanistan en in het persbericht van CNN van 30 januari 2018 ligt volledig in dezelfde lijn als de informatie waarop verwerende partij zich steunt in de bestreden beslissing. Wat betreft het door verzoeker voorgelegde reisadvies van de FOD Buitenlandse Zaken aangaande Afghanistan, kan bovendien worden opgemerkt dat dit reisadvies bestemd is voor reislustige Belgen en niet te beschouwen is als een richtlijn voor de diensten belast met het onderzoek van verzoeken om internationale bescherming. Een negatief reisadvies gericht ten aanzien van toeristen die niet de nationaliteit bezitten van een bepaald land of die niet van een bepaalde regio in dat land afkomstig zijn, kan niet zonder meer worden doorgetrokken naar personen zoals verzoeker die wel deze nationaliteit hebben en van deze regio afkomstig zijn. Het reisadvies waarnaar verzoeker verwijst, is irrelevant daar het niet slaat op verzoekers concrete situatie, doch slechts een algemene strekking heeft en bedoeld is om een algemene situatieschets te geven voor bezoekers van het betrokken land.

De Raad is voorts van oordeel dat, niettegenstaande uit de informatie in het rechtsplegingsdossier blijkt dat een intern vestigingsalternatief in Jalalabad niet evident is, in het geval van verzoeker, rekening houdend met zijn persoonlijke omstandigheden, redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij zich in deze stad vestigt.

Op basis van zijn verklaringen kan immers worden vastgesteld dat verzoeker Dari en Pashtou, de beide landstalen van Afghanistan, machtig is en dat hij zijn stiel als schilder grondig geleerd heeft en jarenlang dit beroep heeft uitgeoefend (adm. doss., stuk 9, gehoorverslag 5 oktober 2017, p. 7 en 13-14). Aldus heeft verzoeker, die een alleenstaande jonge man is, de talenkennis en werkervaring die hem van pas kunnen komen in een stedelijke context als die van Jalalabad. Daarnaast blijkt dat verzoeker in Jalalabad een netwerk heeft. De neef van zijn vader, die door verzoeker bestempeld wordt als dichte familie, woont

daar namelijk met zijn familie (adm. doss., stuk 9, gehoorverslag 5 oktober 2017, p. 24, en stuk 6, notities van het persoonlijk onderhoud van 7 mei 2018, p. 9). Uit zijn verklaringen en uit de enveloppen die hij neerlegt, blijkt dat verzoeker op deze persoon kan rekenen voor hulp. Hij heeft immers al twee keer documenten opgestuurd naar verzoeker. Hierbij wordt er in de bestreden beslissing nog terecht op gewezen dat verzoeker zich niet noodzakelijk in het huis van de neef van zijn vader hoeft te vestigen om te kunnen genieten van zijn steun. Verzoeker voert dan ook niet dienstig aan dat hij niet zomaar kan aankloppen bij de neef van zijn vader om aldaar te mogen inwonen. Bovendien kan ervan worden uitgegaan dat verzoekers familie over voldoende financiële draagkracht beschikt om verzoeker te ondersteunen. Verzoeker verklaarde immers – na enige aarzeling – dat zijn familie meerdere gronden bezit (adm. doss., stuk 9, gehoorverslag 5 oktober 2017, p. 10) en dat zijn vader erin slaagde om 9500 dollar te betalen voor zijn reis (adm. doss., stuk 9, gehoorverslag 5 oktober 2017, p. 23). Er kan dan ook worden geconcludeerd dat verzoeker niet enkel over de vaardigheden beschikt om in een district als Jalalabad aan de slag te gaan en er als zelfstandig jongeman een bestaan uit te bouwen, maar hiertoe ook over de nodige contacten en ondersteuning beschikt.

Daarbij komt dat er elementen zijn die erop wijzen dat verzoeker zijn regio van herkomst al eerder verlaten heeft dan hij wil laten uitschijnen, zodat het vermoeden rijst dat hij in Afghanistan reeds gebruik heeft gemaakt van een intern vestigingsalternatief. In de bestreden beslissing worden deze elementen als volgt toegelicht:

“Zo zijn uw verklaringen over uw reisdata niet aannemelijk. U zegt dat u uw geboortedorp verliet op 20 mizan 1394 (12 oktober 2015) (CGVS 1, p. 15 & CGVS 2, p. 13). U zou twee maanden of twee maanden en één dag onderweg zijn geweest (CGVS 2, p. 17 & verklaring DVZ, punt 31). Dat zou betekenen dat u op 12 of 13 december 2015 in België zou zijn aangekomen. U bereikte België evenwel al op 1 november 2015 (verklaring DVZ, punt 31). Geconfronteerd met de onmogelijkheid van uw verklaringen, verklaart u uiteindelijk dat u slechts een schatting maakte van uw reistijd (CGVS 2, p. 19). Redelijkerwijze kan dan nog verwacht worden dat u het verschil tussen twee weken en twee maanden beter zou kunnen inschatten, temeer daar u tijdens uw persoonlijk onderhoud wel weet te vertellen welke maand en welk jaar het op dat moment in Afghanistan is (CGVS 1, p. 4) en u eveneens een exacte vertrekdatum aangeeft (CGVS 1, p. 15 & CGVS 2, p. 13). U legt met andere woorden bedrieglijke verklaringen af over de datum waarop u uw geboortedorp verlaten hebt.

Ook uw gebrekkige kennis over gebeurtenissen in uw regio die zich in het jaar voor uw (beweerde) vertrek uit Alishang afspelen, wijst erop dat u deze regio eerder heeft verlaten dan u wil toegeven.

U geeft wel de namen voor de provinciegouverneur en de districtschef uit de periode van uw beweerde vertrek (CGVS 1, p. 22-23). Deze kennis kan evenwel niet opwegen tegen volgende vaststellingen. U kan deze elementen immers gemakkelijk ingestudeerd hebben met het oog op uw verzoek om internationale bescherming.

Daarnaast is uw geografische kennis van Alishang en Laghman goed. U kan dorpen correct situeren ten opzichte van het uwe, kan de weg naar Mehtarlam beschrijven, en noemt verschillende plaatsen in Mehtarlam op. Nog legt correcte verklaringen af over het reliëf en over de rivieren in uw regio. Ook uw verklaringen over de bevolkingssamenstelling zijn correct. Daarnaast noemt u bekende figuren uit Laghman op (CGVS 1, p. 6-7, p. 16-17). Al deze elementen kunnen wel aantonen dat u oorspronkelijk van Alishang in Laghman afkomstig bent, maar tonen niet aan dat u er tot aan uw beweerde vertrek in het najaar van 2015 hebt verbleven.

Zo wordt u gevraagd naar overstromingen in uw regio. U getuigt daarbij over een gevaarlijke overstroming die huizen en velden vernielde. Dat zou drie of vier jaar geleden zijn (CGVS 1, p. 8). Dat u niet rept over de overstroming van februari 2015, veel korter voor uw vertrek, is veelzeggend. Nochtans werd uw regio in die periode geteisterd door zware regen- en sneeuwval, met zware overstromingen tot gevolg. Duizenden families ondervonden problemen als gevolg hiervan, waarvan bijna achthonderd in Laghman. In het district Alishang werden 137 hulppakketten uitgedeeld, zo blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt.

Nog stelt u meermaals dat er in uw regio geen poppies geteeld worden (CGVS 1, p. 8, p. 9), terwijl uit publieke informatie blijkt dat er in 2015 bijna 800 hectare aan poppies gekweekt werd in Laghman, waarvan een deel in Alishang. Dat u, die zich nochtans op verschillende plaatsen binnen en buiten uw district begaf (CGVS 1, p. 6, p. 7 & CGVS 2, p. 10), zich hier niet van bewust bent, doet eens te meer vermoeden dat u zich in 2015 al niet meer in Alishang bevond.

Vervolgens wordt u gevraagd naar veiligheidsincidenten in uw regio. U haalt daarbij de dood van Dr. Abdullah Laghmani aan, en die van Mohammed Rahim (CGVS 1, p. 21). Beide mannen overleden echter al in 2009. Daarnaast verwijst u nog naar Esmatullah Mohabat, die al in 2005 overleed (CGVS, p. 5). Nog verwijst u naar de dood van een zeker “Saida Jan”, die echter niet teruggevonden wordt door het CGVS. Ook dit incident zou echter al van vier of vijf jaar voor uw eerste persoonlijk onderhoud op het CGVS dateren (CGVS 1, p. 21), en dus in 2012 of 2013 plaatsgevonden hebben. Gezien u enkel

incidenten aanhaalt van lang voor uw beweerde vertrek in het najaar van 2015, kan uw kennis van deze incidenten niet aantonen dat u werkelijk recentelijk vanuit Alishang afkomstig bent. Er wordt u nog expliciet gevraagd naar incidenten die korter voor uw beweerde vertrek plaatsvonden. U verklaart daarop dat er veel incidenten gebeurden, maar dat u die niet kan onthouden. Incidenten van zes – zeven jaar geleden kan u wel onthouden (CGVS 2, p. 6). Het is weinig aannemelijk dat u zich incidenten van langer geleden gemakkelijker zou kunnen herinneren dan incidenten die meer recent zijn gebeurd. Gevraagd hoe dit komt, verklaart u dat er niet zo veel incidenten gebeurden voor uw vertrek (CGVS 2, p. 6). Niet alleen gaat u met dit antwoord in tegen uw eerdere verklaring dat er veel incidenten gebeurden, dit antwoord strookt ook niet met de informatie waarover het CGVS beschikt en waaruit blijkt dat alleen er al van januari tot augustus 2015 731 incidenten in Laghman gebeurden. In het district Alishang was er een raketaanval, en waren er aanvallen van de Taliban op de overheid en omgekeerd, zo blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt. Dat u geen enkel incident weet te noemen (CGVS 2, p. 6), is dan ook weinig aannemelijk. Dat wijst er opnieuw op dat u niet tot het najaar van 2015 in Alishang verbleven hebt.

Ook wanneer u bevrraagd wordt over specifieke gebeurtenissen, schiet uw kennis tekort. Zo weet u wel het dorp Islamabad correct te situeren, maar hebt u geen weet van de ontploffing in de bazaar van dit dorp in juni 2015. Ook kent u Abdul Khaliq, een Talibancommandant die in juli 2015 in uw district gedood werd, niet (CGVS 2, p. 7). Ook de dood van de Taliban schaduwgouverneur voor Laghman een week later doet geen belletje rinkelen (CGVS 2, p. 8).

U weet wel dat er enkele jaren geleden presidentsverkiezingen waren, maar kan naast Ashraf Ghani en Abdullah Abdullah geen enkele kandidaat noemen (CGVS 2, p. 7). Gevraagd waar mensen konden stemmen houdt u het algemeen op “in het districtshuis in Alishang in een school” (CGVS 2, p. 8), terwijl uit de informatie waarover het CGVS beschikt blijkt dat er in uw district op meerdere plaatsen gestemd kon worden, onder meer in de dorpen Shakarman, Tarang, Islamabad, en Arina, dorpen die dicht bij het uwe gelegen zijn of die u blijkt te kennen (CGVS 1, p. 6 & CGVS 2, p. 7). Dat u enkel verwijst naar het districtscentrum, volstaat dus niet om aannemelijk te maken dat u werkelijk tot in oktober 2015 in Alishang verbleef.”

Door louter de conclusie dat hij niet tot aan zijn vertrek in het najaar van 2015 in Alishang zou hebben verbleven te betwisten en er op te wijzen dat hij wel op de hoogte was van de laatste presidentiële verkiezingen in Afghanistan in het jaar voor zijn beweerde vertrek en van de plaats waar de mensen in zijn dorp konden gaan stemmen, slaagt verzoeker er niet in de voorgaande vaststellingen te weerleggen of te ontcrachten. In de bestreden beslissing wordt overigens niet betwist dat verzoeker in het algemeen kon antwoorden dat de mensen in het districtshuis in Alishang in een school konden gaan stemmen, maar wordt er tevens op gewezen dat uit de informatie in het administratief dossier blijkt dat in verzoekers district op meerdere plaatsen gestemd kon worden, onder meer in de dorpen Shakarman, Tarang, Islamabad, en Arina, dorpen die dicht bij dat van verzoeker gelegen zijn of die verzoeker bleek te kennen. De voorgaande vaststellingen vinden alle steun in het administratief dossier en zijn pertinent om te besluiten dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij tot het najaar van 2015 in Alishang in de provincie Laghman heeft verbleven. Deze worden dan ook door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

De documenten die zijn opgenomen in het administratief dossier (stuk 16, map met ‘documenten’) kunnen omwille van de in de bestreden beslissing opgenomen pertinente redenen geen afbreuk doen aan het voorgaande. De commissaris-generaal motiveert hierover terecht als volgt:

“Uw taskara en die van uw vader kunnen hoogstens aantonen dat u oorspronkelijk uit Alishang in Laghman afkomstig bent. Dat wordt niet betwist. De foto’s kunnen hoogstens uw verklaringen over uw werk als schilder aantonen. Ook deze verklaringen worden niet ter discussie gesteld. De twee enveloppen tonen enkel aan dat u post hebt ontvangen uit Afghanistan. Ook daar wordt niet aan getwijfeld.”

De voormelde motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en terecht en worden, daar zij door verzoeker volledig ongemoeid worden gelaten, door de Raad overgenomen.

Ook de documenten die verzoeker bij zijn ter terechtzitting neergelegde aanvullende nota voegde, vermogen het voorgaande niet in een ander daglicht te stellen. Wat de kopie van zijn taskara betreft, kan worden verwezen naar wat hierover hierboven werd gesteld. Wat betreft het werkcontract en de waarderingsbrief, wordt er op gewezen dat documenten enkel een ondersteunende werking hebben, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielaas te herstellen. Gelet op deze vaststelling en mede gelet op de informatie toegevoegd aan het administratief dossier waaruit onmiskenbaar blijkt dat veel valse en vervalste Afghaanse documenten door de hoge graad aan corruptie in het land van herkomst tegen betaling te verkrijgen zijn (adm. doss., stuk 17, map met ‘landeninformatie’, COI Focus “Afghanistan. Corruptie en

documentenfraude”), kan er geen bewijswaarde worden gehecht aan de documenten die verzoeker ter staving van zijn recente herkomst uit het district Alishang in de provincie Laghman heeft bijgebracht. Bovendien betreft het hier slechts fotokopieën en kan aan gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren fotokopieën geen bewijswaarde worden verleend (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135).

Ten slotte kan worden opgemerkt dat verzoeker geen persoonlijke omstandigheden aantoont die in zijn hoofde het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet verhogen. Voor zover verzoeker betoogt dat hij door zijn verblijf van bijna drie jaar in het Rijk in geval van terugleiding naar Afghanistan zal worden gepercipieerd als “*verwesterd*” en dat hij hierdoor een hoger risico loopt om in het vizier te lopen van de Taliban, beperkt hij zich tot een loutere bewering die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs. Verzoeker toont op geen enkele manier aan dat zijn verblijf in België sinds november 2015 van hem een dussdanig verwesterde man zou hebben gemaakt dat hij zijn leven in Afghanistan niet opnieuw zou kunnen opnemen. De loutere verwijzing dienaangaande naar en het citeren uit rapporten van AsylOS en het UNHCR toont geen reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming aan. Dit risico dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke.

Gelet op wat voorafgaat stelt de Raad dan ook vast dat, daargelaten de situatie in verzoekers regio van herkomst, verzoeker in Jalalabad over een redelijk en veilig vestigingsalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3, van de Vreemdelingenwet.

2.3.4.4. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.5. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.6. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker door het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens twee interviews kreeg hij de mogelijkheid zijn asielmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Dari machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Het betoog dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.3.7. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan evenmin worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

2.3.8. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

2.3.9. Waar verzoeker ondergeschikt vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

2.3.10. Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf november tweeduizend achttien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN